

кодний в'їзд на тимчасово окуповану територію і виїзд з неї через контрольні пункти в'їзду-виїзду за умови пред'явлення документа, що посвідчує особу та підтверджує громадянство України. Що стосується порядку переміщення товарів на тимчасово окуповану територію України або з неї (тобто фактично ті діяння, за які особи притягуються до відповідальності за ст. 332-1 КК України), то окремого нормативно-правового акта, яким би він був врегульований, немає.

Суди ж у своїх вироках за ст. 332-1 КК України посилаються на вищезазначений наказ Першого заступника керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України (керівника Антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей) від 12 червня 2015 року № 4150г та на Постанову Верховної Ради України від 17 березня 2015 року № 254 «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями».

З урахуванням викладеного питання обґрунтованості та законності таких судових рішень залишається відкритим.

1. Данилевська Ю.О. Порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї: питання обґрунтованості криміналізації / Ю.О. Данилевська // Порівняльно-аналітичне право. – 2014. – № 8. – С. 165-168.

Доненко Валерій Вікторович
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри загальноправових
дисциплін Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

КЛАСИФІКАЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ОСНОВ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Процеси глобалізації, з одного боку, та диференціація держав за різними підставами – з іншого, а також природне прагнення людей обирати найбільш сприятливе середовище для проживання в історичному аспекті знаходять свій прояв у виникненні міграційних процесів населення, які суттєво можуть вплинути на рівень соціально-економічного розвитку будь-якої держави. А як свідчать останні міжнародні події в Сирії та інших місцях, то вплив може бути здійснено і на цілі групи країн. Наприклад, Європейського Союзу. В сучасних світових реаліях вплив на міграційні процеси став фактично одним із елементів гібридних війн. Непрогнозовані міграційні сплески призводять до суттєвих соціально-економічних впливів навіть на розвинуті країни Європейського Союзу.

Свого часу окремі країни були створені за рахунок притоку мігрантів. Це такі країни, як Австралія, США, Ізраїль, Канада та інші. Потік потенцій-

них мігрантів до цих країн залишається на високому рівні. Іншою стороною міграції стала масова трудова міграція до країн Заходу з держав соціалістичного табору після розвалу СРСР та Варшавського договору. Міграція з країн колишнього соціалістичного табору та інших країн мала позитивний характер для економік країн, які приймали мігрантів. Ліберальна міграційна політика деяких європейських країн призвела до суттєвого релігійного, національного впливу на ці країни. І що саме небезпечно, стала ліфтом для поширення екстремістських ідей та терористичних проявів. Події у Великобританії, Франції, ФРН, Бельгії та інших країнах є тому прикрими доказами.

Багато сучасних дослідників XXI століття справедливо називають «століттям міграції», сутність та зміст якої розглядають з позиції адміністративно-правової політики суверенних держав, які встановлюють відповідні правила, процедури та обмеження міграційних потоків.

У науковій літературі виділяють міжнародний та національний рівні теоретико-прикладного розуміння міграційної політики.

На міжнародному рівні міграційна політика розглядається як різні форми соціального та державного контролю у сфері дотримання оптимального балансу між потребою у трудових ресурсах та диференційованими умовами оплати праці. На національному рівні досліджуються проблеми впливу міграції на економічні, державно-правові, національні, соціокультурні системи держав, з'ясовуються внутрішні фактори впливу на формування імміграційної політики, з обґрунтуванням адміністративно-правових та соціальних заходів контролю за міграційними потоками (як легальними, так і нелегальними).

Особливу активність на національному рівні набуває проблема виокремлення сукупності факторів, які впливають на зміст та спрямованість міграційної політики, а, по суті, моделювання її організаційно-правових основ.

У зв'язку з цим можна виділити декілька моделей організації та проведення міграційної політики на національному рівні: плюралістичні, класові, реалістичні та неокорпоративістські.

Плюралістичні моделі організації і проведення міграційної політики передбачають наявність системи державно-правових гарантій участі громадян у формуванні міграційної політики з урахуванням публічною адміністрацією факторів різних соціально-демографічних груп населення.

Класові моделі спрямовані на вирішення проблем не тільки забезпечення держави необхідною кількістю іноземної робочої сили, але і створення заходів попередження внутрішніх соціальних конфліктів, оскільки такі моделі не здатні вирішувати проблеми гуманітарної міграції.

Реалістичні моделі організації і проведення міграційної політики розглядають державу як набір зовнішньополітичних (геополітичних) механізмів управління міграційними процесами.

Неокорпоративістські моделі у проведенні міграційної політики є поєднанням плюралістичних та класових моделей та реалістичного аналізу при прийнятті рішення; держава виступає посередником між конфліктуєчими

соціально-економічними колами, але проводить політику відповідно до своїх політичних інтересів. Започаткували цю модель корпоративістські тристоронні угоди між державою, бізнесом та профспілками. Прикладом застосування такої моделі стало квотування мігрантів до Європи, надання преференцій Турції, виділення спільних коштів для організації прийому вимушених мігрантів, створення робочих місць тощо.

Зазначені класифікаційні критерії мають важливе теоретико-методологічне та прикладне значення для врахування у власній міграційній політиці, як державі, яка постає певним буфером між сходом та заходом у геополітичній міграції.

Капітанчук Людмила Юріївна
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права
та процесу Національної академії
Державної прикордонної служби України
імені Богдана Хмельницького
(м. Хмельницький)

ЩОДО СТАНУ НЕЛЕГАЛЬНОЇ МІГРАЦІЇ НА ДЕРЖАВНОМУ КОРДОНІ ТА ШЛЯХІВ ЇЇ МІНІМІЗАЦІЇ

Звертаючи увагу на місце України в системі потоків нелегальної міграції, слід зазначити про те, що за останні п'ять років спостерігається зниження рівня загрози нелегальної міграції на східноєвропейському маршруті, який проходить територією України, Російської Федерації, Республіки Білорусь та Республіки Молдова. За оцінками експертів Європейської Агенції з питань управління оперативним співробітництвом на зовнішніх кордонах держав – членів ЄС (FRONTEX), міграційна ситуація на українському кордоні не вважається загрозовою і розглядається як стабільна та контрольована.

Загальна ситуація, пов'язана з нелегальною міграцією через територію України, залишається стабільною. Водночас упродовж шести місяців 2016 року спостерігається тенденція до поступового збільшення кількості затриманих незаконних мігрантів.

І хоча (за аналітичними даними та думкою експертів) станом на сьогодні спільними зусиллями правоохоронних органів України та суміжних держав вдалося зупинити (або призупинити) діяльність китайського, індуського, в'єтнамського і пакистанського каналу нелегальної міграції, однак найбільший потенціал небезпеки має центральноевропейський канал, що веде до країн Західної Європи.

Загальними факторами, які впливають на процеси нелегальної міграції в